

Kịch truyền thanh: **Vũ điệu thiên nga**

Chuyển thể và phóng tác từ truyện ngắn cùng tên của nhà văn Vương Tâm.

Tác giả: La Văn Tuấn - Nguyễn Toàn

Các vai diễn:

- Nguyễn Toàn vai ông Nhất.
- Anh Chi vai Mây
- Thanh Mai vai Viên.
- Văn Hòa vai ông Mạnh
- Hoa Xinh vai bà Minh
- Tuyết Hương vai vợ ông Nhất.

Dẫn chuyện: Ông Nhất là Việt kiều Mỹ, đại diện cho một công ty kinh doanh tại Việt Nam. Một lần dự hội nghị do đối tác tổ chức, ông gặp Mây - một diễn viên múa xinh đẹp được mời đến biểu diễn phục vụ. Sau buổi hạnh ngộ ấy, hai người trở nên thân quen. Và rồi tình yêu đã nảy nở, bất chấp ông đã ngoài năm mươi, suýt soát tuổi với ba Mây. Hôm nay, ông đến nhà hát xem Mây biểu diễn một tiết mục mới.

Trên sân khấu, màn múa “Vũ điệu thiên nga” bắt đầu. Mây xuất hiện với những động tác quay cuồng trong cơn lốc quyện vào tiết tấu của âm nhạc. Thiên nga đi tìm bạn, nó bay trong cuồng phong gió lốc, trong mênh mang mặt hồ...

Vừa xong tiết mục, ông Nhất hãnh diện từ hàng ghế khán giả ôm bó hoa lên tặng Mây và ra cánh gà đón cô. Ông tiễn cô về nhà và tiễn thể đến thăm gia đình.

(tiếng động chạy xe trên đường)

Ông Nhất: *(xúc động)* Cảm ơn em đã cho anh một triết lý!

Mây: Triết lý gì anh?

Ông Nhất: Anh đã ở nước ngoài nhiều năm, nhưng quả thực, chưa bao giờ anh được xem một màn múa xuất thần đến vậy, nó làm cho anh... tức thờ vì những nét bi hoan của tình yêu...

Mây: *(Giọng bình thản)* Nhưng... anh có thấy đó là bi kịch dẫn đến cái chết không?

Ông Nhất: Anh... nguyện chết theo bi kịch ấy. Sống mãnh liệt, yêu mà để chết vì tình yêu thì cũng đáng chứ em.

Mây: *(giọng đùa vui)* Nè...Nhưng mà anh còn vợ, con đó nha, anh mà chết theo em đó hả, chị ấy bới tung nắp hòm của hai đứa lên đó *(cả hai cùng cười vui)*.

Ông Nhất: Đã nguyện chết vì tình yêu thì còn gì bằng....

Mây: Tới nhà em rồi, mình xuống đi anh.

Tiếng dừng xe, đóng cửa, bước chân

Mây: Ba má ơi! Nhà mình có khách nè...

Ông Mạnh: Mời... mời ông vô nhà. *(lúng túng)* Chà...nhà chật chội quá, ông... thông cảm

Bà Minh: *(giọng đơn đả)* Dạ... chào ông! Mời ông ngồi.

Ông Nhất: Dạ... Chào hai bác! Quen biết Mây đã lâu, hôm nay... tôi xin phép được đến thăm gia đình. Chà, nhà mình làm gì mà đây lá nhiều vậy?

Mây: Nghề kiếm cơm của gia đình em đó anh, Giới thiệu với cả nhà, đây là anh Nhất bạn con. Giám đốc công ty liên doanh Việt Mỹ. Còn đây là ba, má và nhỏ Viên em gái em đó anh.

Ông Mạnh: Ờ...chẳng giấu gì ông, nhà tôi nghề sĩ... mà nghề sĩ quên thôi, sống bằng nghề không nổi, nên phải làm bánh chưng đem bán buổi sớm, ở ngoài đầu hẻm.

Bà Minh: Lời lãi hồng bao nhiêu nhưng vẫn phải làm thôi ông à. Nhà này trừ con Mây theo nghề rồi đi diễn, chớ còn tối đến là cả nhà phải xúm vô làm bánh để mai bán sớm.

Viên: *(giọng vui, lém lỉnh)* Ba má ơi! Con dọn dẹp xong hết rồi nè, nhà mình đi ra ngoài hóng gió chút đi, để dành chỗ cho anh chị nói chuyện riêng! Hí hí....*(cười chọc)*.

Bà Minh: Cái con nhỏ này... Dạ... Ông bỏ quá cho, nó còn con nít lắm. Thôi, ông ngồi chơi với cháu Mây, vợ chồng tôi cũng đã đến giờ... đi bộ chút, *(quay sang nói nhỏ với chồng)* mình đi bộ đi ông, đi cho giãn chân giãn tay chút, ngồi từ tối tới giờ rồi tui đau lưng quá.

Ông Mạnh: Ờ ờ... Thôi, mời ông ngồi chơi nha. Mây, lấy nước mời khách đi con.

Mây: Dạ.

Ông Nhất: Dạ...hai bác đi dạo ạ. Tôi... tôi làm phiền gia đình quá.

Ông Mạnh: không có chi, tui tôi quen rồi, tới giờ này là phải đi dạo một chút. *(Tiếng bước chân đi xa...)*

Ông Nhất: Cả nhà em bốn người như này, rồi... tối ngủ vào đâu?

Mây: *(cười vẻ thích thú)* Anh lạ lắm hả? Ngủ ngay tại cái phòng này chứ đâu. Đẹp mớ đồ này qua một bên, là lăn ra sàn là ngủ thôi. Em với con Viên dọn về phía trái, ông bà già bên phải, vậy là xong.

Ông Nhất: Anh.. thật không ngờ em là một nghệ sĩ tài năng như vậy mà phải ở một nơi như thế này. Xót xa cho em quá...

Mây: Gia đình em là nghệ sĩ, lấy đâu ra tiền mà có chỗ ở tươm tất được anh? Ba em là họa sĩ nhưng thời buổi cạnh tranh khó khăn, người ta thích những cái mới, cái lạ, nên tranh của ba ít bán được. Ba em cuốn lại cất đi hết, rồi phụ má làm bánh bán kiếm tiền sống qua ngày.

Ông Nhất: Bức tranh treo trên tường kia chắc là của ba em?

Mây: Đúng rồi đó anh. Bức tranh cuối cùng ba em vẽ đó. Một ngôi biệt thự tím trên đồi hoàng hôn. Đẹp không anh?

Ông Nhất: Đẹp, đẹp thật! Mây này, thành phố không có những ngọn đồi đẹp để chúng ta đặt mộng mơ của mình vào đó. Nhưng... anh sẽ xây cho gia đình em một căn biệt thự rộng rãi, mời mọi người đến ở. Em... em có chịu không?

Mây: Thiệt hông đó? Nhưng mà...thôi... Mình đã là gì đâu. Anh còn gia đình, vợ con ở bên Mỹ nữa...

Ông Nhất: Không... Mây à, Em biết đó, anh yêu em thật lòng mà. Anh... sẽ không thể sống mà không có em. Thiên nga bé bỏng của anh...

Tiếng lao xao từ xa lại gần

Ông Mạnh: Mai con Viên dậy sớm phụ má bày đem bánh ra nhen, đừng trưa trệt trưa trờ mới dậy. Không biết đến chừng nào có ai tới rước đi cho tao mừng.

Viên: *(Nhõng nhẽo)* Con biết rồi, ba nói kỳ quá. *(tiếng động nhẹ)* Ý ba coi kìa, chị Mây mắc cỡ đỏ mặt rồi kìa. Thôi, em hồng nhìn đâu, để cho hai người tự nhiên....

Ông Nhất: Dạ, hai bác đi dạo về rồi đó ạ. Thôi, cũng đã khuya, xin chào hai bác và em.... tôi về. Khi khác sẽ lại tới thăm gia đình.

Bà Minh: Ấy, mời ông cứ ngồi chơi thư thả rồi về. Tui cũng còn mấy việc lặt vặt... Ông thông cảm.... nhà cửa hơi chật chội...

Ông Nhất: Dạ...không có gì. À... tuần sau... tôi... có cuộc gặp gỡ đối tác tại Đà Lạt. Tôi muốn mời Mây đi cùng, xin phép hai bác... cho em Mây đi cùng tôi có được không ạ?

Ông Mạnh: Ừm, chuyện này...

Bà Minh: Chuyện này thì tùy thuộc thời gian của con Mây, không biết lịch tập, lịch diễn của nó ra sao nữa...

Ông Nhất: Em đồng ý nhen Mây.

Mây: Có gì em báo anh sau.

Ông Nhất: Thôi, cũng đã khuya rồi, chào hai bác, chào em, anh về nha...

Mây: Dạ, anh về nha... (*Tiếng chân bước xa dần...*)

Viên: (*suýt xoa*) Chùi ui, chị Mây sướng nha, được đi Đà Lạt với bồ luôn. Nè, em hỏi nhỏ *Hí hí*, lên tới trên, rồi.... tối chị ngủ ở đâu?

Mây: Ngủ đâu kệ tao. Chắc chắn ông phải thuê cho tao ở 1 khách sạn sang trọng bậc nhất trên đó.

Viên: Đúng rồi, giám đốc công ty liên doanh Việt – Mỹ mà. Mà nè, bộ chị tính... lấy ông ta thiệt á hả? Ông già bằng ba mình rồi đó.

Mây: Cứ cặp bồ trước, rồi mai sau hẵng hay. Nè, nói cho cả nhà mừng nha, ông đã hứa sẽ mua đất làm nhà cho gia đình mình rồi đó.

Viên: ờ... mà hứa vậy... nhưng chắc gì ông làm. Coi chừng lợi dụng chị xong rồi ấy hả, ông đá bay cái vèo, khi đó... giấc mơ kết thúc!.

Mây: (*quát lên*) Đừng xía vô việc của tao. Nói cho biết, chỉ cuối năm nay, mày sẽ có một cái phòng rồi đó. Đừng có mà...

Viên: (*cười*) Ui... bà chị vũ nữ mơ mộng của tôi. Hảo huyền.

Bà Minh: Mây... con vừa nói ông đó... xây nhà cho gia đình mình hả? Thật phước đức cho con tui quá. Nè...con nói với nó là má thích ngôi nhà có 1 khu vườn nhỏ nhỏ cũng được nha.

Viên: (*cười nắc nẻ*) Rồi, má cũng rơi vào tình trạng mơ mộng. Rồi mai một chị Mây trở về với hai bàn tay trắng, thì má đừng có thất vọng đó nha. Má có nhớ mấy tay trước đây...

Bà Minh: (*quát*) Im ngay, cái con này. (*dịu giọng lại*) người ta là người tốt, ai lại đi hứa suông bao giờ.

Mây: Con thấy nhà này, chỉ có má là hiểu con nhất. Người ta coi cũng được chớ má ha...

Viên: (*Cười phá lên*) được nhất là... già bằng ông ba mình chớ ít à !

Bà Minh: Trời ơi cái con này... chị em không vun vô cho nhau thì thôi, đừng này...

Mây: Má đừng lo. Chị em nhất giả kiến phận, con lo nhà xong, nó không thích thì đừng có về ở... vậy hen...

Ông Mạnh: này Mây, chớ còn vợ con người ta sao? Coi chừng nhà đâu chưa thấy, vợ con người ta tìm tới là mệt á.

Bà Minh: Trời ơi ông với con Viên một giuộc à. Con nó lo là lo cho cả cái nhà này, chớ một mình nó sao mà nói chuyện xui xẻo không

hà. Thiên hạ cũng có kẻ tốt người xấu, mình phải đặt niềm tin chớ... đa nghi như ông hèn chi nghèo hoài.

Mây: *(giọng buồn)* Thôi ba má à, con cũng đã gần ba mươi tuổi rồi, nghề múa này mau tàn lắm, hồng hy vọng gì lâu đâu. Vả lại, con với anh như là duyên số vậy. Mà ba an tâm đi, anh làm thủ tục ly dị vợ rồi.

Bà Minh: *(Thở dài)* Thôi thì tùy con lo liệu. Ba má già rồi, chỉ trông cậy vô con thôi.

Một đoạn nhạc cắt

Dẫn chuyện: Tuần sau như đã hẹn, Mây lên Đà Lạt cùng ông Nhất. Ông thuê cho cô phòng ở của một khách sạn sang trọng nhìn xuống đồi thông. Mây mở cửa sổ, hơi lạnh dịu mát ủa vào, mắt nhìn xa xăm. Nắng chiều trải xuống vật thông thoai thoải, khung cảnh thật nên thơ, cô mỉm một nụ cười thỏa mãn rồi khép cửa sổ lại đi vào phòng tắm. Đứng trước gương soi thân hình mình, thân hình đã diễn tả cái chết của con thiên nga trên mặt hồ và đã thu hút biết bao khán giả hơn mười năm qua. Và giờ đây, ông Nhất đang chết mê chết mệt vì những đường cong trên thân thể này.

(Một đoạn nhạc Hồ Thiên nga)

Mây: Ai đó ?

Ông Nhất : Anh đây. Mở cửa cho anh vô đi em.

Mây: dạ.... Anh chờ chút nha *(Tiếng mở cửa)*

Ông Nhất : Trời ơi, thiên nga xinh đẹp của anh... ôi...

Mây: Ô...Kìa anh...từ từ đã... Cửa chưa đóng kìa... Người ta nhìn thấy bây giờ...

Ông Nhất : Mặc kệ họ... Anh yêu em... yêu em nhất trên đời Mây ạ. Không có em, chắc anh sẽ không thể sống nổi. Ô...! em sao vậy ?

Mây: *(giọng lạnh lùng)* Em sợ. Bây giờ, trao thân gởi phận cho anh, không biết rồi em sẽ đi về đâu.

Ông Nhất : Tưởng gì, yên tâm, anh sẽ li hôn với người vợ không còn chung nhịp đập với anh, sẽ xây nhà cho em và sẽ sống phần đời còn lại mãi mãi bên em, được chưa ?

Mây: *(giọng lầy)* Cái gì cũng “sẽ” Chờ ba cái “sẽ” đó, có mà em chết già.

Ông Nhất: Đó là cái “sẽ” chắc chắn của người yêu em.

Mây : Thôi được rồi, em cũng sẽ sống cho anh, vì anh, khi nào mấy cái sẽ của anh thành hiện thực.

Ông Nhất: *(về thất vọng)* Mây à...anh...anh...

Mây: (cười ngất) Em đùa chút thôi mà sao cái mặt ỉu xiu vậy ? Nhưng mà anh hứa phải xây nhà cho em sớm đó nghen, còn chuyện bỏ vợ để lấy em hay không thì tùy anh..

Ông Nhất : Được rồi. Ngay ngày mai, anh chuyển cho em 2 tỉ để em đặt cọc mua đất, được chưa ?

Mây: (cười) giữ lời à nha. Nào lại đây với em, anh yêu của em...

Một đoạn nhạc Hồ thiên nga cao trào

Dẫn chuyện: Đúng như lời hứa, ngay ngày hôm sau, ông Nhất đã chuyển vào tài khoản cho Mây số tiền lớn để cô đặt cọc mua đất. Và...Đà Lạt thơ mộng, đã như thông lệ trở thành nơi hẹn hò của đôi tình nhân...

Lại một buổi chiều Đà Lạt, ông Nhất có việc ra ngoài một mình, khi trở về ông mua một bó hoa hồng lớn tặng người tình, nhưng khi vừa mở cửa bước vào phòng:

Ông Nhất : Trời ơi !... bà..???

Bà Mai : Ông bất ngờ lắm phải không ? Chà, hạnh phúc quá hơ ! (cười nhạt) Kìa, cô Mây, nhận hoa đi chứ, của cô đấy, sao ngồi thần thờ ra vậy ?

Ông Nhất: Sao... sao bà về đột ngột vậy ? mà sao? bà biết tôi ở đây ?

Bà Mai: Ông này lạ chưa. Công ty của tôi, sao tôi lại không biết được chuyện làm ăn ra sao, với đối tác nào à. Còn nữa, tôi báo trước thì làm sao biết được con người thật của ông, và cũng làm nhìn được bộ mặt như lúc này của ông!

Mây: (giọng yếu ớt) dạ.... dạ thưa bà...sự thật là...

Ông Nhất : Tôi... tôi có lỗi với bà. Nhưng... mà....

Bà Mai : (gần giọng) Nhưng sao?... tôi không làm gì hại cô ấy đâu. Còn ngôi nhà hạnh phúc, ông lo tới đâu rồi ?

Ông Nhất : Bà nói...ngôi nhà nào ?

Bà Mai : (cười khẩy) Ông làm thâm hụt ngân quỹ của văn phòng đại diện công ty, Nó chảy đi đâu? Ông có ý định rút cổ phần đúng không ?

Ông Nhất : (lúng túng) Bà à, tôi nghĩ mình cần nói chuyện riêng với nhau thì hơn.

Mây: Xin phép ông bà, tôi...

Bà Mai : Cô cứ đứng yên đó, không phải đi đâu hết. Tương lai đang thuộc về cô kia mà. Ông à, chúng ta không có chuyện gì phải bí mật cả.

Ông Nhất: Nhưng mà chuyện làm ăn, sao để cho người khác biết được.

Bà Mai: (giọng gay gắt) Không có chuyện làm ăn gì ở đây nữa hết. Ông đã chấm dứt mọi ràng buộc ở công ty. Ngay ngày mai ông cần về làm mọi thủ tục với văn phòng. Tôi là chủ tịch! Còn đây, đây là tờ giấy li hôn tôi đã làm sẵn, ông ký đi. Sẽ không ảnh hưởng gì đến quyền lợi của ông đâu.

Ông Nhất : Kia, bà... cho tôi giải thích đã...

Bà Mai : Ông không còn gì để giải thích nữa hết! Chúng ta chấm dứt mọi ràng buộc với nhau từ đây. (giọng xót xa) Còn hai đứa con gái ở bên kia, chúng nó sẽ được biết rằng ba nó... đã chết.

Mây: Thưa bà... tôi... thành thực.. xin lỗi, tôi không biết là...

Bà Mai : Tôi biết và cũng thương cô, chỉ vì cô là thân phận con thiên nga xinh đẹp. Tôi hứa.... sẽ dành cho cô một hồi kết bất ngờ.

(Tiếng đóng cửa)

Dẫn chuyện: Vợ ông Nhất bước ra khỏi phòng. Mây thở phào. Cô nghĩ, thì ra mọi chuyện đã kết thúc nhẹ nhàng hơn cô tưởng. Trước mắt cô bây giờ không phải là hình ảnh ông Nhất lúng túng đến tội nghiệp mà là một ngôi biệt thự lộng lẫy đang dần dần hiện lên.

(Một đoạn nhạc)

Sau khi ly hôn, ông Nhất ở lại với Mây. Và ngôi biệt thự cũng vừa xây xong. Buổi ăn mừng tân gia với hàng trăm thực khách. Họ tán tụng rằng đây là cặp đôi kiều nữ và đại gia đẹp nhất. Nét vui mừng hiện rõ trên khuôn mặt ba mẹ Mây, những người đã quá nửa đời, sống trong ngôi nhà mười mấy mét vuông tù túng, giờ đây thừa hưởng sự sang trọng của ngôi nhà được sắm sửa từ tiền của người con rể, suýt soát tuổi mình.

Những ngày nhộn nhịp cũng qua đi, ông Nhất vẫn yêu chiều người vợ đẹp. Hơn một tháng nay, Mây được mời đi biểu diễn ở nước ngoài, để ông ở lại cùng cha mẹ vợ. Cô em gái của Mây thì đi học xa. Những lúc trong lòng trống vắng, ông chợt nhớ tới gia đình và hai cô con gái của mình, chắc giờ này chúng đã lớn lắm. Nhưng rồi... những hình ảnh ấy cũng qua nhanh, trước mắt ông hiện lên hình ảnh của Mây, con thiên nga không bao giờ lẻ bạn.

Bà Minh: con nghĩ gì mà ngồi thừ ra, rồi lại cười một mình vậy?

Ông Nhất: Dạ thưa má, con nghĩ đến niềm hạnh phúc mà con đang được hưởng ở đây ạ.

Bà Minh: Ừ, anh cũng đã lớn tuổi, con Mây thì còn quá trẻ. Thôi thì... Ráng chiều chuộng nó chút, để nó nở mày nở mặt với bạn bè.

Ông Mạnh: Thì anh cũng chăm bẵm cho nó, chớ đâu mà bà phải lo. Thôi, ăn sáng đi kéo nguội hết đồ bây giờ.

Ông Nhất: Dạ, ba má cứ yên tâm, con biết cách để làm vừa lòng em Mây mà.

Bà Minh: Thì tui nói vậy chớ không có ý gì đâu. À mà nè, chuyến này nó đi diễn ở nước ngoài về, con ráng mua cho nó chiếc xe hơi để đi lại cho tiện, chớ đi xe máy không an toàn, đi taxi thì bất tiện. Rồi mai mốt nó bầu bì gì thì cũng đỡ lo.

Ông Nhất: Ôi..., vợ con có báo tin mừng gì cho má rồi sao ?

Bà Minh: à, chưa... chưa nghe, nhưng mà tui nói sau này, chẳng hạn sau chuyến đi này về, nó thoải mái, người khỏe khoắn ra, biết đâu tui lại có cháu bông. Chớ trong nhà toàn người lớn không thì cũng buồn.

(Tiếng chuông điện thoại di động)

Ông Nhất : *(Mừng rỡ)* À, vợ con điện về đây ba má. A lô, em đó hả, cả nhà đang chuẩn bị ăn sáng đây. Em đã ăn uống gì chưa ?

Mây: *(âm thanh qua điện thoại)* Em mới đi diễn về, mệt muốn đứt hơi đây nè. Giá như có anh ở bên cạnh thì...

Ông Nhất : Ừ... anh hiểu rồi. Tội nghiệp em quá. Thôi, cố gắng ăn uống, bồi bổ vô nè. Khi nào về, anh sẽ bù đắp lại cho.

Mây: Em nói vậy thôi, chớ thực ra anh em trong đoàn cũng lo lắng cho em lắm, không có vấn đề gì đâu. À mà anh, có má ở đó không, cho em nói chuyện chút đi.

Ông Nhất : Ờ, em chờ chút nha... Má ơi, vợ con muốn nói chuyện với má nè.

Bà Minh: Ờ...ờ...

Mây: *(Nói thầm)* A lô, Má đi ra ngoài, xa xa, con hỏi chuyện chút xíu đi. *(tiếng đi xa)* Chuyện con đi nước ngoài này ông có nghi ngờ gì không má ?

Bà Minh: Không thấy biểu hiện gì hết. Nó chỉ biết là con đi biểu diễn chung với đoàn thôi.

Mây: Vậy còn... cái vụ xe cộ, ý ông sao rồi ?

Bà Minh: Cũng xuôi xuôi rồi đó. Mà con nè...tao thấy nó cũng chi tiêu nhiều lắm rồi đó ghen, chắc cũng chẳng còn nhiều nhận gì nữa đâu.

Mây: Con biết rồi...Hí hí.. má ơi, con nói nhỏ nè...

Bà Minh: Gì vậy con ?

Mây: Anh Giám đốc công ty mời con đi chuyến này, còn trẻ lắm má à, lại phong độ nữa... Mê con lắm, lo cho con từ bữa ăn cho tới giấc ngủ luôn...hí hí... Đây mới đúng là người của con.

Bà Minh: Nè, phải cẩn thận đó... Vả lại, chơi với người ngoại quốc là không có giỡn mặt được đâu nha. Ai biết được họ ra sao.

Mây: Biết rồi. Có vậy con mới phải đi ra tận nước ngoài nè...

Bà Minh: Thôi thì... tùy con lo liệu. Ba má cũng đã già, như vậy cũng là đã toại nguyện lắm rồi.

Mây: Nhưng mà má thấy con còn trẻ mà đúng không má...Trẻ mà sống với người già thì chán lắm *(cười phá lên)*.

Thôi, má chuyển chuyện điện thoại lại cho con nói chuyện với ông chút.

(chuyển giọng) Anh hả ? Ở nhà, anh cũng phải lo dưỡng sức đi nha đừng lo gì cho em hết nha. Em đã nói có người lo rồi mà. Chừng mười ngày nữa xong là em bay về với anh ngay. Em nhớ ... cục cưng của em quá hà...

Ông Nhất : Anh cũng nhớ em lắm. Xong rồi nhớ về với anh sớm nghe. Không có em, ngôi nhà trống trải quá em à.

Mây: Hay là anh đi chơi đâu xa một chuyến, Hay là về Mỹ thăm nhà chẳng hạn...

Ông Nhất : *(Giãy nảy)* Em nói gì kỳ vậy ! Bây giờ vợ anh là em, nhà anh là đây, anh chỉ sống chết ở đây thôi...

Mây: Hiểu rồi, hiểu rồi...Em đùa tí, xem anh có nhớ em, có yêu em nhiều không ý mà. Sao, ông chồng yêu quý của em thích món quà gì đây để em còn chuẩn bị ?

Ông Nhất : Em là món quà quý nhất của đời anh rồi Mây ạ. Chỉ cần có em về là đủ rồi.

Mây: À... em nhớ ra rồi... Em sẽ mua về cho anh mấy thứ thân được mà anh thích, được chưa ? Còn gì nữa ha...Thôi, còn sau đó là gì thì bí mật em sẽ bật mí sau. Bye anh nha.

Ông Nhất : Ủ, thôi em ăn uống rồi nghỉ ngơi đi. Khi em về, chắc chắn anh cũng sẽ có một món quà bất ngờ. Bye em nha...Nhớ giữ gìn sức khỏe nghe thiên nga của anh..

Một đoạn nhạc

Dẫn chuyện: Sau chuyến gọi là đi lưu diễn ở nước ngoài về, Mây có vẻ tươi tắn, trẻ trung hơn. Mọi việc cũng đúng theo ý cô, một chiếc xe sang trọng đã được đưa về, đi đâu cô tự lái. Ông Nhất vẫn yêu chiều, chăm sóc vợ như xưa. Tuy vậy, cũng có lúc ông chẳng an lòng về một điều gì đó không rõ ràng lắm. Một hôm, Mây đã báo cho ông tin mừng...

Mây: Ông xã, đưa tay đây cho em...

Ông Nhất: Em...em có bầu hả ? Thiệt không em ? Trời ơi tui hạnh phúc quá. Chắc sẽ là một đứa con trai !

Mây: Lỡ nó là con gái thì sao ?

Ông Nhất: Con gái mà giống mẹ thì càng tuyệt vời hơn chớ sao. Anh hứa sẽ chăm sóc cho hai mẹ con thật chu đáo.

Mây: Anh coi nè.... thiệt hay à nha. Mấy năm trời hồng có gì hết, em ra nước ngoài, rồi mua thuốc ở bên về cho anh, rụp rụp cái có liền hà.

Ông Nhất: Ừ... phải, phải. Thôi, từ giờ trở đi em phải ở nhà, đừng đi diễn nữa, ảnh hưởng đến em bé. Tiền dành dụm anh vẫn còn chút ít, mình không đến nỗi túng thiếu đâu em.

Mây: *(Cộc cằn)* Biết rồi, biết rồi. Nhưng chẳng lẽ ở nhà không sao, buồn lắm. Em tính cuối tuần tới đi Đà Lạt dưỡng thai ít tuần, anh ở nhà ghen.

Ông Nhất: Sao được, anh phải đi cùng em để lỡ có gì còn lo cho em chớ.

Mây: Không cần đâu. Em sẽ đi cùng mẹ mà. Bác sĩ dặn là giai đoạn này phải kiêng cử, anh lên lỡ có chuyện gì ân hận cả đời. Anh phải gìn giữ cho quý tử của anh chớ.

Ông Nhất: *(suy nghĩ một lúc rồi thở dài)* Ờ thì... Thôi đành vậy. Có gì thỉnh thoảng anh lên 1 bữa rồi về.

Mây: Không cần đâu anh. Em có một chị bạn thân ở trên đó, chỉ rủ em lên nhà hoài mà chưa có dịp. Vả lại có má em đi cùng, anh lo gì nữa. Ở nhà người quen, có anh nữa... bất tiện lắm.

Ông Nhất: Mây nè, dạo này anh thấy em hơi khác khác. Hay là tại anh không có việc gì làm, ở nhà miết em không bằng lòng? Hay là tại anh....?

Mây: *(Sảng giọng)* Đó, ăn nói hay chưa. Em chưa bao giờ than van điều gì hết nha. Vả lại trong cuộc sống, anh cũng phải cho em riêng tư một chút, vui vẻ với bạn bè một chút chớ. Bây giờ em lại bầu bì, trong người khó chịu lắm á ghen...

Ông Nhất: Ờ ờ.... anh hiểu, nói vậy thôi chớ có trách cứ gì em đâu...Thôi, em đừng giận anh, không tốt cho cái thai đâu. Em nằm nghỉ đi.

(Nhạc cắt ngắn)

Dẫn chuyện: *Mấy hôm sau, Mây cùng mẹ bắt đầu chuyến đi. Thực chất trên đường, Mây đã thả mẹ ở quốc lộ để bà bắt xe về quê, còn cô một mình lái xe lên Đà Lạt. Nơi ấy, tình nhân mới, người đã mời cô ra nước*

ngoài hôm nào đang chờ sẵn. Thật trùng hợp, đây cũng chính là căn phòng khách sạn mà Mây đã ở cùng ông Nhất trong những chuyến đi Đà Lạt năm nào.

Sáng nay, người tình nhận cuộc điện thoại khẩn, phải về lại thành phố gấp, Mây ở lại thu xếp về sau. Vừa xếp đồ vào vali, Mây vừa nghĩ đến ngày mẹ con cô sẽ được người tình đưa sang Mỹ định cư. Đứa con trong bụng, mang lại niềm vui sống cho ông Nhất lại chính là kết quả của chuyến đi nước ngoài với người tình trẻ mấy tháng trước. Mây đứng lên đi ra phía cửa sổ, ánh nắng vàng nhạt phủ xuống đồi thông màu vàng dịu nhẹ. Từ dưới chân đồi, một chiếc xe trườn theo con đường nhỏ chạy lên.

Tiếng gõ cửa

Mây: Ai đó? Chờ tôi chút nhen. Ừa? Viên, sao em lại ở đây?

Viên: (giọng nghiêm khắc) Chị Mây, tôi thiết không ngờ chị lại trơ trẽn đến mức này. Tôi tưởng những thứ mà người ta đem đến cho chị là quá đủ rồi chứ, chị còn tí tổn mèo mỡ gì nữa?

Mây: Mày biết chuyện gì mà nói với tao như vậy? Chính tao sẽ phải quyết định số phận cho mình... chứ không phải là mày, hiểu chưa?

(xúc động) Tao cần có một sự vững chắc hơn về chỗ dựa, về tiền bạc và tương lai. Còn những thứ đã có, coi như tao trả ơn cho ba má công sinh dưỡng...

Viên: Tôi nghĩ điều đó là quá đủ cho cả cái nhà này, không riêng gì ai. Sao chị ác quá vậy, xài tiền của người ta xong rồi lại chuẩn bị đá bay người ta ra ngoài đường, chị coi lại xem có nhẫn tâm, thất đức quá không?

Mây: mày thử nghĩ coi, tao còn quá trẻ để sống với một con người sắp phải chống gậy. Con tao, sau này cũng không phải ngại ngừng với bạn bè khi gọi người trạc tuổi ông ngoại nó bằng ba.... Mà thực ra, những năm tháng sống với tao, ông cũng đã sung sướng, cũng hãnh diện đó chứ. Tao đánh đổi điều đó chẳng lẽ chưa đủ bù đắp hay sao? Nếu không sống với ông, biết đâu bây giờ tao lại đang vì vu ở nước ngoài rồi cũng nên...

Viên: Chị mơ cao quá rồi đó chị Mây!... Quay về thực tại đi, hôm qua, ông Nhất đã bỏ nhà đi rồi.

Mây: (thảng thốt) cái gì? Sao?...em nói lại cho chị nghe...

Viên: Chị đã có vở diễn không tồi! Nhưng chị tưởng người ta dễ dàng cắt đứt hết mọi ràng buộc gia đình để đến với mình sao? Dù bà vợ ông ta không còn thương yêu gì ông ta nữa, nhưng ông còn những đứa con. Chúng đã lớn hết rồi. Và khi biết được đứa con trong bụng chị,

không phải của mình, chắc chắn ông sẽ đau đớn và trở về với những đứa con đích thực kia...Hôm qua, con gái ông đã đến nhà mình và cho biết hết sự thật rồi!

Mây: Nhưng sao ông biết đứa con này không phải...?

Viên: Ông ta mù quáng vì chị. Nhưng vợ ông ta thì không. Khi bị chị cầm sừng thì lại càng tỉnh táo và thâm sâu hơn. Cái thai trong bụng chị, chính là kịch bản dành cho con thiên nga đó. Và từ giờ phút này, nó sẽ vĩnh viễn không biết được cha mình ở đâu...

Mây: Trời ơi... Không thể nào... Không thể nào... Tôi không tin... tôi mơ hả... tôi mơ hả??? (*Lấy máy bấm số điện thoại..*)

Viên: Chị không gọi được nữa đâu. Anh ta đã hoàn tất vai diễn rồi.

Mây: Trời ơi... Chẳng lẽ... chẳng lẽ tôi mất hết rồi sao???

Viên: Bởi vì chị nghĩ chị sẽ được tất cả.... Đúng không? Muộn rồi chị.

Mây: Bây giờ chị phải làm sao đây Viên? cứu chị Viên ơi...

Viên: Chị bình tĩnh đi...Có lẽ, chúng ta nên ra ngoài, Chị ạ. Làn gió se lạnh và những bông hoa đang khoe sắc hương kia, có thể sẽ làm chị chị tỉnh tâm lại hơn...

Mây: Nhưng mà.... sao em lại biết hết những chuyện này... và sao em đến đây được?

Viên: Chị thật quá ngây thơ. Bà chủ tịch hội đồng đã cho người theo dõi ngay từ những ngày đầu. Bà ấy cũng tỏ ra độ lượng, bà nói, đây là chuyện riêng, cũng không để ba má xúc động ảnh hưởng đến tuổi tác. Còn căn nhà, thì ông Nhất có chia sẻ quyền thừa hưởng hay không là tùy ông ấy. Bà đưa em địa chỉ và nhờ em chuyển cho chị số tiền này để lo sinh nở, đây chị cầm lấy.

Mây: (Đổ súp - đau khổ) Trời ơi.... Đây là định mệnh hay sao,.. tại sao các vở diễn của tôi lại kết thúc bằng cái chết của con thiên nga???

Viên: Không đâu chị à, định mệnh của thiên nga là thủy chung, chị không thể cải được định mệnh, bởi vũ điệu sân khấu, (nó) khác với vũ điệu cuộc đời./.

Chào hết: Quý vị và các bạn vừa nghe vở kịch truyền thanh “Vũ điệu thiên nga”, La Văn Tuấn, Nguyễn Toàn chuyển thể và phóng tác từ truyện ngắn cùng tên của nhà văn Vương Tâm. Tác phẩm do đài PT-TH Bình Thuận thực hiện.